

---

# Owsiszczce, st. 2, pow. raciborski, woj. śląskie, AZP 104-40

---

Informator Archeologiczny : badania 33, 38

---

1999

Artykuł został opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej [bazhum.muzhp.pl](http://bazhum.muzhp.pl), gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

**OWSISZCZE**, st. 2, pow. raciborski, woj. śląskie, AZP 104-40

- osada kultury pucharów lejkowatych (neolit)
- ślady osadnictwa kultury lendzielskiej (neolit)

Archeologiczne badania ratownicze, przeprowadzone w sierpniu pod kierunkiem dr. Jana Michała Burdukiewicza z Katedry Archeologii Uniwersytetu Wrocławskiego. Uczestniczyli w nich mgr Mirosław Furmanek oraz studenci Uniwersytetu Wrocławskiego i Opolskiego. Finansował Śląski WKZ i Uniwersytet Wrocławski. Pierwszy sezon badań.

Wyniki badań zostały opublikowane w „Badaniach Archeologicznych na Górnym Śląsku i Ziemiach Pogranicznych w latach 1999-2000”, s. 135-145.

**PAWŁÓW**, st. 3, gm. Zawichost, woj. świętokrzyskie, AZP 86-73/319

- cmentarzisko megalityczne kultury pucharów lejkowatych (neolit)

Ratownicze badania prowadzili Marek Florek (autor sprawozdania) i Barbara Bargieł. Finansowała Katedra Archeologii Uniwersytetu Marii Curie-Skłodowskiej w Lublinie, WKZ w Kielcach i UMiG w Zawichocie. Pierwszy sezon badań. Przebadano powierzchnię 205 m<sup>2</sup>.

Celem było przebadanie części stanowiska, odkrytego wiosną 1998 roku, gdzie na powierzchni widoczne były skupiska kamieni, pojedyncze zabytki krzemienne i fragmenty ceramiki, świadczące o istnieniu niszczonych przez orkę grobów.

W części stanowiska, gdzie na powierzchni wystąpiło największe zagęszczenie kamieni i zabytków ruchomych, wykonano jeden wykop o powierzchni 2,05 ara. W obrębie wykopu odsłonięto 12 większych obiektów, w tym 10 grobów, oraz 23 dołki posłupowe.

Groby w większości posiadały różnego rodzaju konstrukcje kamienne, przede wszystkim w postaci obstaw i bruków. Do najciekawszych należy zaliczyć: grób (obiekt) nr 3, w którym nie znaleziono szczątków kostnych, prawdopodobnie symboliczny, którego wyposażenie stanowiła amfora, siekiera krzemienista, toporek kamienny, drapacz i wiórowiec; grób (obiekt) nr 6, również niezawierający szczątków kostnych, wyposażony w duży kubek z uchem *ansa lunata*; grób (obiekt) nr 7, zawierający pochówek podwójny, kobiety i mężczyzny. Obiekty (groby) 1-7 znajdowały się wewnątrz dużej budowli konstrukcji słupowej, której pozostałością są 23 zarejestrowane dołki posłupowe. Forma i wielkość budowli na obecnym etapie badań jest trudna do rekonstrukcji.

Zabytki z badań złożono w Muzeum Okręgowym w Sandomierzu, dokumentację w Delegaturze SOZ w Sandomierzu.

Badania będą kontynuowane.

**Podlódów**, st. 2, gm. Łaszczów, woj. lubelskie, AZP 93-92/3 – patrz: wczesna i starsza epoka brązu

**POLSKA CEREKIEW**, st. 2, gm. *loco*, woj. opolskie, AZP 99-39/20

- osada kultury pucharów lejkowatych (neolit)
- osada kultury łużyckiej
- osada kultury przeworskiej (okres rzymski)

Ratownicze badania archeologiczne, przeprowadzone w terminie od 7 września do 12 października przez mgr Ewę Matuszczyk (autorka sprawozdania, Muzeum Śląska Opolskiego w Opolu). Finansowane przez WKZ w Opolu. Pierwszy sezon badań. Przebadano powierzchnię około 3 arów.

Stanowisko zostało odkryte w 1961 roku w trakcie próbnej odkrywki. Badania ratownicze przeprowadził D. Woźniak w latach 1962-1964.

Wiosną 1999 roku, w trakcie badań powierzchniowych przeprowadzonych przez studentów Katedry Archeologii Uniwersytetu Wrocławskiego pod kierunkiem M. Bednarka, stwierdzono